

LYŠKÁNORA 97

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1083 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Starostenské novinky * O strýci * Kniha vo jabkách * Griffin *
* Skalla * Milý Skyreši! *

Motta tohoto čísla

„...Zásadně protestuju proti tomu, že všichni zasvěceně mlčíme. Je to naopak, alespoň já mlčím velmi nezasvěceně...“

Skyreš Měchuřina

„...Proč nemůžeme aspoň jednou říct pravdu? Jako že nás napadli první?...“

Jonas Wreda

„...Co byste chtěli!? Místní lihovarník pojmenoval dceru Panča!...“

Otakáro Vesta

Starostenské novinky

Ač se to zdá, že poslední novinky vyšly už před drahnou dobou, opak je pravdou. Přesto však došlo k několika událostem, o nichž je třeba učinit záznam.

Z výpravy do zámořských krajín se nevrátil Swen Dolbich. Padl smrtí hrdiny a jeho tělo nebylo pohřbeno. Byl dobrým družníkem a budeme jej postrádat.

V rodině Jorchena Kierkeho došlo v létě ke dvěma tragédiím. Poté, co už dříve v obci vešlo ve známost, že těhotná paní Kirke-Malá přišla o svoje nenarozené děťátko, strčil si maličký Doren do pusy marmeládový koláček i s vosou, co na něm seděla. Ta jej bodla do pusy a krku tak nešťastně, že se nebožátko udusilo. Stalo se tak 15.10.. Na obec dolehla tíha smutku, kterou nemohl zahnat ani návrat dobrodruhů, ke kterému došlo hned následujícího dne.

Al-Rahem se z výpravy, kterou vedl, vrátil značně otřesen. Je melancholický, vypadá strhaně a nevylučuje, že na další výpravu nevyrazí.

Jorchen, zřejmě i pod tíhou ran, které postihly jeho rodinu, složil funkci obecního rybníkáře. Novým rybníkářem byl ustanoven Vilda Pešek, který alespoň bude, jako hlavní znečišťovatel toků v okolí, zodpovědný za celé vodní hospodářství. Byl mu vyplacen příspěvek na rok 1082 ve výši 500 zlatých a od Vildy budu chtít vidět vyúčtování, že byly utráceny řádně, nikoli do vybavení jeho pivovarny. Ohledně toho bych rád zmínil, že hostinec U Hrocha dováží stále, pokud vím, raději pivo z Nurnu.

Do obce přišel s družinou výrostek Zifnab Lenthán, kterého odkojila řeka protékající Morochem, městem vyvrhelů. Vzhledem k tomu, že se s družinou snažil spolupracovat a být nápomocen, nechal jej vůdce Al-Rahem dojít až do Liscannoru, kde mu před dělením kořisti a dražbou dokonce udělil statut družníka. Zifnab se prozatím ubytoval u Al-Rahema, ale ještě si dvakrát rozmyslím, než jeho povolení k pobytu změním na občanství. Přeci jen, je to morošán. Zifnab také projevil zájem navštěvovat školu, byť svým věkem i vzrůstem už poněkud přechuhuje nad ostatní ve školních škamnách. Snad nebude mít jeho přítomnost neblahý vliv na ostatní žactvo.

Podzim, který byl na události v obci bohatý, přinesl též smutnou novinu o úmrtí řídícího školy. Griffin Linfalas vedl liscannorskou jednotřídku od roku 1069, ale už předtím, od roku 1053, byl učitelem tělopružby. O jeho oblíbenosti mezi žactvem nejsou žádné zprávy, ale od doby, kdy začal být řídícím školy, se žákům v průměru značně zlepšil prospěch. Snad to vyplývalo z jeho povahy, byl elfem mírným a nekonfliktním. Před započítáním učitelské kariéry se účastnil mnoha památných

výprav; jako zázrakem přežil tažení Armidenských houfů na východ, viděl pád Velvennoru a jako vůdce dovedl družinu z výprav na Kamenný ostrov nebo do Gorganu roku 1045. Ačkoli v družině vykonával lupičské práce, tak výchovu dětí vykonával s veškerou vážností a vedl mládež ke spofádanosti. Oženil se s Oríniel (+1081) a povil s ní tři děti. Griffin Linfalas zemřel 4.9.1082 na zástavu srdce a ještě před návratem družiny z výpravy byl pochován v prostém hrobě na obecním hřbitově. Bylo mu 65 let. Pozůstalým Nílien a Sylvaně Linfalasovým vyjadřuje obec tímto nejhlubší soustrast a potvrzuje vyplacení 1000,- zlatých žalného.

O uprázdněné místo řídícího školy, kde se takřka po dva měsíce nového školního roku neučilo, se přihlásil Jonas Wreda, mladíček zaměstnanec poštovního úřadu v Nurnu. Přilíši se mi nezdála jeho kvalifikace, ale místo jsem mu postoupil poté, co se jako alternativa nabídl Zoltar Zemíkosa. Navíc Otakáro Vesta a Al Rahem přislíbili, že Wredovi budou nápomocni jako pomocníci učitelé obou historií, respektive tělopružby. Zbývá jen vyřešit, co bude se školní výukou v případě odchodu učitelského sboru na výpravu. Nový řídící školy obdržel příspěvek pro rok 1082 ve výši 1000,- zlatých. To bude na údržbu školy a nákup pomůcek stačit bohatě.

Na podzim 1082 se ale také rodilo. Jak jinak, samí hobiti. Hostinský se dmul pýchou 8.9., kdy přišla na svět jeho dcera Mína. U Růžičků se narodil 28.9. kluk jak buk, druhorozený, jménem Bojmir. A nakonec Pamilla porodila Vildovi Peškovi 4.10. dceru Panču , čímž počet dětí v tomto domě stoupl na tři.

Smrtí Swena Dolbicha opět osiřela skalla, dům, který se zdá přinášet svým majitelům a nájemníkům neštěstí. Nikdo se nepřihlásil o dědictví a tak obec nabídla dům, který je příkladem krásné alfhaimské rurální architektury, k prodeji. Nepředpokládám, že by se našel někdo, kdo by chtěl pokoušet osud a skallu zakoupit, ale našel se člověk, zcela pohrdající špatnými znameními, Zoltar Zemíkosa. Dle jeho slov chce mít laboratoř jinde než bydlení, tudíž potřebuje ještě jeden dům. Za objekt zaplatil obci 2500,- zlatých. Osobní věci, které ve skalle po Swenovi zůstaly, byly vydraženy a výtěžek byl rozdělen mezi družníky z poslední výpravy.

Ještě pro pořádek zmínka o úrodě Janternu v roce 1082: Urodily se dva plody, jeden z nich zakoupil Otakáro Vesta za 1000,- zlatých, z druhého udělal kompot, který dal obci do užívání.

V rodině Moskytových z čp. 20 byly učiněny se začátkem školního roku 1082/83 tyto změny: Krochta byl poslán na studium obecného univerzitního směru do Nurnu. Thirien a Doliana byly odeslány až do dalekého Rozkolce na vychování do ústavu pro dospívající dívky.

První polovina roku 1083 byla ve znamení nestálého počasí a klidu v obci. Vešlo ve známost, že univerzita v Nurnu se chystá na oslavy tří set let svého založení. V souvislosti s tím je na nervy zejména Vesta, který je v této instituci jakýmsi „činníkem“.

Bolbuch, traven 1083

O strýci

Dwany Růžička

Takového strýce chtěl by mít každý pomluvy, intriky, zrady a vraždy kam vkročí přináší zkázu a zmar přesto ho miluji, má zvláštní dar dar velebit, prášit, lichotit, chválit jemuž podlehnou chudobní, hrabata, králi všem jim je přítelem, rádcem i otcem jak ovce kráčeji za jeho zvonce kam on ukáže namíří zbraně nevidouce, jak moc je klame slibuje hory, doly a hromady lásku, štěstí a nesmírné poklady z kterých však jedině on sám tyje jiný jich přilíši si neužije neb kdokoli potřebný jemu už není na toho čeká jen zapomnění. A jaké poučení, že z toho plyne? Naše nedbalost, že je na vině jak často říkáme dětem mi velký neberte od strýců si karamelky.

Kniha vo jabkách

Rhynn Rugornský

Začátek

Vachrt, co jsme spolu tloukli hady, mi řek, abych napsal knihu. Že totiž knihu dneska píše každé hovád, tak proč ne já. A já hovád ale nejsem, pač psát umím, i když jsem do školy nechodil. Učila mě totiž mama, když eště chtěla. A eště víc je prej

těch, co si knihu koupějí, aby vypadali. I když třebaš vůbec neumějí číst. To říkal Vachrt a Vachrtovi věřím. Vachrt je zběhlej, i když neumí číst ani psát, to nevadí. Vachrt ví hodně o životě. A hlavně není hovád jako já, aby si spletl hada s někým, kdo had není. Kdo je někdo úplně jiný, ale teda vůbec ne had. Takže vlastně hovád nakonec jsem. Jsem se to píše, ale říká se sem. Sem je moc krátký. Jsem je to totiž knižně, i když to vypadá divněji než sem. Divněji to vypadá mně, ale Vachrtovi ne. Vachrtovi totiž všem, ponívač ví hodně. Ale vo tom později. Tak jsem se teda rozhod, že napíšu knihu. Rozhod jsem se, že napíšu knihu vo jabkách, ponívač jabka sou věci, vo kerejch teda hodně vim. A ví vo nich hodně Wyndred, může mi pomoci. Kdo je Wyndred, to vám řeknu později. Vachrtovi se to moc nezdálo, ale řek, ať hlavně něco napíšu a pak mu to přečtu. A von pak řekne, jestli by to nějaké hovád koupil a tak. Nebo i někdo jiný. Řek jsem Vachrtovi, že s tím souhlasím, že teda jo.

Kniha vo jabkách

Máme doma jabka. Rostou na stromech. Na podzim je sundáme ze stromů a dáme je do sklepa. Buď do police nebo do beden, hlavně ně na zem. Na zemi by shnily ohledem toho, že je vlhká. Ve sklepe je tma a chladno. Jabka se tam sesychají, ale tam vydrží velmi dlouho. Cvrklý jabka jsou sladký ještě víc než necvrklý. Takže lepší. Jabka prodáváme lidem kvůli živobytí. Hadum i nehadum. Vobčas se někdo najde. Z jabků se daj totiž dělat různý dobrý věci. Já mám rád jabka. Menuju se Rhynn. Né Rhynn jako Ryn, ale Rhynn jako Rhynn. Je to hrozně složitý skrzeva tu slepeninu písmen, ale má to svůj důvod. Rhynn je voď slova Rhynar. To druhý N se tam dostalo nevimjak. Asi aby to vypadalo dobře. Rhynar je řeka v hodně daleký zemi, kde jsem nikdy nebyl. Byla tam ale moje mama, která se tam narodila, a když byla velká, našel jí tam můj tata. Moje mama byla lidka a muj tata kroll. Takže hodně velkej a nevhroženej. Byl chrabrý. Jmenoval se Jacob Rugorský, ale říkali mu Chrabrý. Protože vopravdu byl. Přisahám. Moje mama se jmenovala Rollanda. S dvěma L, aby vypadala. A to vona teda vypadala. Bydlila v Rhyderu, to je město. Město leží na břehu Rhynar, to je ta řeka, co se podle ní jmenuju. Přes Rhynar tam vede most. Kamenný. Říkají kvůli tomu mu taky Kamenný. A vo ten most jde, kvůli němu jsem se vlastně později narodil. A vo ten most šlo hlavně tenkrát, vo ten most se vedla bitva a můj tata do tý bitvy vběh a stal se hrdinou. Von už byl teda předtim, ale tady úplně. Hrdina. A lidi jásalí a tata se stal hrdinou města a jedna paní mu skočila kolem krku a

to byla moje mama. Takže tak. Tata si mamu vodved dom a potom jsem se narodil. Takže z lásky. Dali mi jméno Rhynn kvůli tomu, co jsem tady napsal nahůře, kvůli hlavnímu tomu, aby se na to nezapomnělo. Na počest těch věcí. No a to je všechno. Pak se narodil brácha Eriadann. Taky má druhý N. Pak umřel tata, Eriadann ho vlastně nezažil. Pak přišel do vesnice streje Lynhaard, kterej vlastně nebyl muj pravej streje, ale streje mého taty. Takže muj prastreje. Lynhaard se čte Linhárt, prostě tak to je, nedá se s tím nic dělat. Prastreje si vzal Wenoru, co byla paní kudůk. Ta pěstovala jabka a žila v mém teď domě. Tenkrát to byl dům hodně malej. Prastreje dům přestavěl, že ho úplně zbořil. Přestavěl ho na dům hodně velkej, protože byl dost bohatý. Potom časem už byl ten dům trochu menší, ale furt ještě dost velkej. Říká se mu Hrad. Hradý stojí ve vesnici dva, a ještě jeden zámek, ale tam žijou jiný. Lynhaard měl dva caparty. Haarduna a Wyndred. Haardun je teď konc hrobník a bydlí jinde. Bydlí tam, co bych bydlel já, kdyby mě mama nevyhodila, a kde bych bydlel, kdybych si nevzal Wyndred. Mama mě vyhodila, protože jsem si vzal Wyndred a vyhodil Haarduna z mého teďka domu. To už byl mrtvej Lynhaard a Wenora taky. Vlastně i muj brácha. Aspoň mám za to. Wyndred je totiž hezká a je to moje teta. Vlastně prateta. I když si tím vůbec nejsem jistý a je mi to jedno. Mám Wyndred rád. Moje mama už je taky mrtvá, leží na hřbitově. Pohřbil ji Haardun, já jsem tam nebyl. Moje mama mi vůbec nic nevodkázala. Prostě nic. Já jsem neměl nikdy nic, jenom Wyndred. A když jsem měl Wyndred, neměl jsem už vůbec nic z toho, co jsem měl předtim. Musil jsem pracovat. Pracoval jsem u Pařáta jako vyhazovač. Byl jsem dobrej vyhazovač. Vyhazovali jsme vožralý, co dělali neplechu. Když nám řekli. Říkali jsme těm opilejm úžovky. Taky hadi. Hadi asi víc. Hadi, co se plazejí. Hlavně vožralý. Ale i jinak. Zbitý potom třebaš. Vyhazoval jsem teda hady a byl jsem dobrej. A Pařát má dobrý méno. Byl jsem dobrej vyhazovač až doteď. Teď konc už nejsem. Poplet jsem si hada. To se může stát, ale stát se to nemá, hlavně když má hospoda méno. Mně se to stalo, takže už nejsem vyhazovač. Zvostala mi Wyndred a jabka. To je dost, ale taky ne. Jak se to teda veme.

Další začátek

Vachrt mi řek, že tohle by nečet ani hovád, ani takovej, kerej neumí číst. A rozhodně by si takovou knihu žádný hovád nekoupil, protože to vlastně ani není kniha. Vachrt řek, že kniha může bej všechno možný, ale hlavně musí bejt tlustá. A jestli prej chci napsat knihu, tak to mám udělat porádně.

Jenomže já bych řek, že už jsem vo jabkách napsal všechno, co vim. Nevim, jestli bych si vzpomněl něco víc. Vachrt řek, ať teda napíšu knihu vo něčem jiným, nebo třeba vo sobě. Vo ničem jiným ale nevím vůbec nic a vo sobě už sem napsal taky všechno co vim. V tý knize vo jabkách. Ještě vim vo tlučení hadů, ale to by se lidem voď Pařáta nemuselo líbit. Taky není moc vo čem psát. Tlučení hadů je prostě tlučení hadů. Takže mi nezbejvá než zkusit napsat vo jabkách ještě jednou, porádně. A nebo vo mně. Ach jo. Tak jo.

Kniha vo mně

Menuju se Rhynn. Né Rhynn jako Ryn, ale Rhynn jako Rhynn. Je to hrozně složitý, ale má to svůj důvod. Vo tom ještě napíšu víc později. V týhle knize. Bude to totiž kniha vo mně. A vo jabkách. Máme totiž doma jabka. Rostou na stromech. Na podzim je sundáme ze stromů a dáme je do sklepa. Buď do police nebo do beden, hlavně ně na zem. Tohle děláme s Wyndred. Wyndred je totiž moje žena a asi taky prateta. Nebo něco v tom smyslu. Wyndredin tata byl kroll a její mama paní kudůk. Wyndred je krásná po ní, po paní mamě. Muj tata byl kroll, ale mama lidka. Takže já jsem půlkroll a co je Wyndred, to vopravdu nevím. Jenom vim, že se máme rádi. Bydlíme ve vesnici, která se jmenuje Liscannor. Čte se to Lyskanor, ale píše se to takhle moc složitě. Protože v životě to je hodně moc složitý. Říká to Vachrt, a ten vo životě ví fakt velmi hodně. Ve vesnici bydlí ještě různý další lidi, ale bydlí tady taky ještě Nurni. Wyndred mi řekla, že knihu vode mě si nekoupí ani hovád a že ať si radši najdu práci. A taky řekla, že nakonec ještě jsou tu pořád ještě ty Nurni. Její tata byl Nurn a muj tata nakonec taky. Musil jsem uznat, že Wyndred je fakt chytrá. Ponívač muj brácha byl vlastně taky Nurn, ale umřel. Ale umřel vlastně právě proto, že byl Nurn. Nurni tu skutečně jsou, ale teď byli pryč. Nurni hodně často bývají pryč, ale když už se vrátějí dom, smrdějí prachama. Nemyslim tím, že smrdějí jako že žádný nemají, ale právě že mají. Tak jsem se rozhod psát knihu a čekat na Nurny. Vachrtovi jsem řek, že takhle to nějak udělám, a von přikvej. Když Vachrt přikvejne, nemusí nic říkat. Víme svoje. Wyndred řekla, že nesmím bejt upejpavej, až ty Nurni přindou, aby mi zase nevodjeli, než se rozhejbám. Že to musím chytit za pačesy. A Nurni se najednou vobjevili hodně brzo, ale já věděl, že Nurni nejsou hadi a já jsem pořád jenom já. Jenomže teď k tý knize, takže abych nějak začal.

Takže abych začal

Takže abych teda nějak začal. Nurnové se teda vrátili dom v hlubokejch sněhách roku vosumdesát, to se nedalo přehlédnout. Ale na mě se po tom dlouhým čekání přichlípily vobavy z toho, jak mě vemou, že jsem zůstal zalezlej jak to zimní zvíře. Wyndred do mě furt šťouchala, že abych se s něma už konečně sčuch, ale já měl vopravdu strach. Sčuchnout se s Nurnama, to není jako sčuchnout se se zchlukem nočních vopileč, to není prostě jen tak. Nurnský jsou rasi, každej to ví. A kdo to neví, tak ten je buď to blbej nebo mrtvej. Nebo vobojí. Nebo prostě mrtvej. A já nechtěl bejt vobojí ani za mák. Ani za prachy, který nám teda s Wyndredkou voď ty doby, co jsem bez stálýho platu za vodklizení nočních úžovek voď Pařáta, teda těch hadů, bolestně chybějí. Ale pak nakonec to celý rozsekla ta věc s Bolbuchem, co je tady starostou.

Bolbuch je teda ve vesnici starostou, to každej dobře ví. Bolbuch je starostou už hodně dlouho a je to dobrej děda. Je to vopravdu, a to nekecám, dobrej děda a jako starosta je to vlastně děda všech a děda pro všechny. Takže i děda muj. Což mi ale pořád nevodpovídá na votázku, kdo je přesně Wyndred. A tendle děda je, to dá rozum, taky hodně starej. Ale vopravdu hodně moc starej. Má bílý fousy a bílý vlasy, teda zbytky těch vlasů, a chlupy co mu čouhají z nosu a z uší taky. Jako padlej sníh, jak říká Wyndred, moje ženská. A ten Bolbuch se roztrousil po lidech, že bude mít narozedniny a bude mu sto let, a že maj teda všichni lidi přijít, teda ty všichni, co ho mají rádi nebo ho nějak znají a není jim proti srsti s ním pobejt v tom velkým dnu, co mu bude rovněj stovák. Ale proč sem tam šel hlavně, to bylo ponívač ta veselice spojená měla bejt s volbama, kdo nahradí Bolbucha v tom, bejt dědou všech. Tak se to totiž tady dělá, že po čase, kerej je někde napsanej, jenom nevím kde, vlastně tuším, ale nejsem si úplně jistý, se starosta musí lidovým shromážděním potvrdit nebo vyhodit. Je to proto, aby někdo, kdo je blbej a není tak úplně děda všech, tady nebyl nafurt. A ten den případ zrovna, ale zrovna na ten slavný den, kdy Bolbuch měl mít narozedniny stoletiny. A Wyndred do mě šťouchala, ať tam jdu a hodim řeč, kdy jindy, když ne teď, řekla, a tak jsem se teda rozhoup, že jo, že uvidím, v nejhrošším se to někomu nebude líbit. Dokonce mi dala i něco penězů, ale moc to nebylo a co jsem slyšel, tak u Hrocha je to dražší než u Pařáta. Holt nóbl podnik, i když zvenku nevypadá. Vlastně ani zevnitř né. Zevnitř bych řek i miň než zvenku. Kdysi nám Hroch patřil, teda mojí mamě, ale teď už dávno né. Mama je mrtvá a Hroch cizejch. Bolbuchovi tady jinak říkají Dědek. Přinde mi to jasný jak facka. Jo a ta sláva měla bejt v jarnu jednavosumdesát. Myslim ty narozedniny.

Jenomže do toho jarnu jednavosumdesát se staly eště nějaký události, ne že moc důležité, ale možná i jo. Panimáma říditele-učitele školy, co stojí tady ve vsi a co jsem do ní nikdy nechodil, ponívač když jí postavili, tak jsem byl sice ještě malej, ale už moc velkej, tak ta žena jeho, žena Linfalase Griffina, tak ta ženská umřela. Taky neměli čím doma topit, jako my s Wyndred, asi. Takže smutná věc. Na pohřeb jsem nešel, ponívač jsem se porad trochu stydlá a taky ponívač nemělo bejt moc lidí a ponívač hrobník je von. Totiž Haardun. Ale ptal jsem se, to jo. Pohřbili tu nebožku do země na krchově a měla prej krásnej pohřeb, ponívač tam promlouval Dědek. Starosta. Proč to vim, protože Bolbuch se u nás zastavil na skok a ptal se, jestli náhodou nejsem ve vsi hrobník. Řek jsem mu, že ne, že jsem bez stálýho zaměstnání a že jsem předtím pracoval u Pařáta ohledně vyhazování. Takže hrobník ne, ale Haardun, muj nevímco, ale asi bratranec nebo něco na ten způsob, ten že hrobník je. A tím návštěva skončila, protože Haardun je mi ukradenej. Kvůli va mojí mamě ukradenej. Ale Wyndred ukradenej není, aspoň myslím. Wyndred je totiž jeho ségra. To už musíte vědět.

No a pak byl ten jarn

No a pak byl ten jarn, asi tak půlka. Sněhy už vopadly a pupence na těch jablůnkách za domem, co nám dávají první poslední, nalitý až haňba. A přišel ten slavněj den, co měl bejt Bolbuch potvrzenej nebo vyhozenej, ale hlavně voslavenej kvůli va těm jeho dožitejm stó. Narozedniny Storočiny. Wyndred mě vyhnala z pelechu hnedko zrána a připravila mi na pelest vohoz, co nosím jenom na svadby a na pohřby, pohřbů bylo víc, svadeb teda míň, ponívač na svadby mě nezvou. Kromě tý mojí s Wyndred, a to bylo tenkrát dost tajný a dost nakvap. Ale pohřby, to jo, na pár jsem teda byl, každou chvíli tady někoho dávají do země, ať už s tělem nebo bez. Mám to dycky vod Wyndred, co to má vod Haarduna z první ruky. Haardun je tady totiž hrobník, takže i když je to blbec, tak to skrzeva mojí ženu vim. A tam teda chodím, když mám čas, protože pohřeb je většinou spjatěj s nějakým gáblíkem zadarmo. A času teďka mám hodně, když jsem bez stálýho zaměstnání. Jo, kde jsem to přestal. Vohoz. Vohoz jsem měl teda pěkněj, ale nerv mi hrál jak gusle.

A tak jsem skous, až jsem pocejtil chuť vlastní krve, a překročil práh u Hrochů, prolez zárubní a slušně pozdravil. A pak už to, musím říct, šlo samo, vlastně jsem nemusel nic dělat. Hned se na mně nalepil Zemíkosa Zoltar a jen co jsem vykotal

jméno, nemusil jsem říkat nic. Všechno už říkal von a porad mluvil a mluvil a plácal mě po zádech. A když se mě někdo na něco zeptal, stih jsem říct jen Nó a zbytek za mě dopověděl von. Takovej von byl, a lidi na něj evidentně dost dali. A eště mi dal práci za docela dost peněz mu naštipat dříví. Pláclí jsme si a byl jsem teda hodně dost šťastnej, že bude Wyndred ráda, až jí todle řeknu, že budu haur, zas jednou, a že se snad všechno vobráti na lepší časy. A pak byla ta volba starosty, ale Bolbucha nevyhodili, ale potvrdili, ponívač asi to tak je, že je vážně dobrej v tom, co dělá. Myslím, že je to jasný, takovýho druhýho dědu všech je asi hodně těžký najít, pokád vůbec. A potom byla ta voslava, pivo bylo zadarmo, tak jsem se z celý tý radostě dost rychle vožral, no vlastně dost hodně rychle. Wyndred potom nebyla moc ráda, ale nakonec vlastně byla. A seznámil jsem se tam s Felixsem, co si říká Gudlág a co je kroll jako fermen. A ten řek, že mě bude učit. Jako mlátit učit. Takže Wyndred byla ráda podruhá, ponívač to vypadalo, že se k těm Nurnům nakonec možná skrze toho Gudlága Felixse vecpu a ponívač to byl Wyndredčín nápad s těma Nurnama. Wyndredka totiž říká, že Nurni smrdějí prachama. Což asi teda smrdějí. Alespoň některý teda určitě.

Takže jsem začal vobčas chodit do hospody. A tam se vám teda dějou věci! Hlavně se všechno vomílá hnedko začerstva a všechno hnedko z první ruky teplý jak chleba, co vyndaj z pece. Vobrací se to zleva doprava a je to pak člověku jasný. Ně jako vod Haarduna. Vod Haarduna to je studený jak nebožtík a ještě pomotaný skrze Wyndred. Na Wyndred si ale nestěžuju, mám jí rád. Ta holka totiž ví, co je pro mě dobrý, to je jistá věc. Ví, že je pro mě dobrý, aby mě nesvrběly pracky. A myslí si, že mě u Nurnů rozhodně svrbět nebudou. Uvidíme. Takže jsem teda začal vobčas chodit do hospody, a tam se teda dějou věci. Třeba umřela Lúniel Číperová. Ta stará pani byla už hodně stará. Sice né tak jako Dědek, ale stará byla a když byla mladší, tak tady u Hrocha dělala hospodskou. Takže honorace. Nějakej Vilda Pešek řek, že jí prej puklo srdce záští. Zášť je totiž nemoc. Zlá. A taky jsem se dozvěděl, že v zemi Mallikornu se ztratil král. Jmenoval se Armant a byl to brácha Erenny, Lintholdovy ženy. Totiž. Linthold je náš král a Erenna jeho žena, takže naše královna, to každěj ví. Ta má jméno pěkný jak já. Složitý. Ale že měla bráchu, co se ztratil, to už každěj neví. A že mu bylo teprve vosum let, to už vůbec ne. Chudák. Chudáci voba. Takže samý smutný zprávy.

Jenomže všechny řeči

Jenomže všechny řeči, co se v hospodě vomílaj, nejsou porad smutný. Některý jsou i veselý a některý třeba dočista zmatený. Jako třeba to, co se vomílalo někdy během léta. Totiž ty zvěsti, že na jihu Mallikornu se vobjevil král. Tak prostě v Mallikornu se sám vobjevil král. Věšte tomu nebo ne, je to tak. Vobjevil se král, prostě. Ne ten ztracenej chudák vosmíletej Armant, ale někdo zasej jinej. Nějakej jinej král se vobjevil a teď se to tam mele. A když se to mele tam, může se to mlít klidně i tady. Aspoň ty, co na vlastní kůži zažili válku, to říkají. Prostě žádná sranda. A jak se to tam teda mele, tak ten Mallikorn je teďka snad úplně rozdělenej na severní a jižní flák, a ten vobjevenej král prej postupuje. Postupuje prostě dopředu. Královna měla prej čtyři sestry a jednoho bratra, ale vůbec netuším, vo který královně se mluvilo. Znám jenom Erennu, a ta měla Armanta, co se ztratil. A mám za to, že se eště nenašel. A jestli měla Veličenstvo i čtyři sestry, tak jejich jména teda neznám už vůbec a dost možná jsem je nikdy neslyšel. Velkej guláš teda. A pak na konci léta těch divnejch zpráv začalo přibíjet a některý protířečily jinejm, prostě byl v tom dost značnej zmatek. Ale jistý je, že jih Mallikornu se prej dostal pevně do rukou toho asi jinýho krále a ten si přived povstalec. Což teda nechápu, proč si radši nepřived svoji vycvičenou armádu. Voják je vždycky lepší než nějakěj povstalec, podle mě teda. Ale budiž, možná je povstalec levnější a nebo přítel. Tendle král si prostě přived povstalec a obsadil s něma nějaký hory a ještě les na jihu a řek, že je král. Jenomže na druhý straně vod těch hor a lesa, totiž tam na severu, je taky král, kerej tvrdí že je král. Ale to už je král třetí, ponívač vosmíletýho Armanta ještě nenašli. A ten třetí král prej vyměnil velitele loďstva, ale přinde mi to dost neuvážený, ponívač se taky druhým dechem říká, že loďstvo bylo kompletně zničený už za minulý války. Jo, ale jedno se říká teda velice hodně. Totiž že brzo přinde konec světa. A jestli je to pravda, tak je to teda dost blbý. Hodně blbý. Tak moc blbý, že jsem to Wyndred radši neřek. Je to tak moc hodně blbý, že kdyby to bylo pravda, tak je úplně jedno, kerej z těch třech králů vlastně v Mallikornu vládne. Ponívač každěj ví, že konec světa znamená, že nevládne nikdo.

Harezův syn

Seděli jsme zase v hospodě. V druhý půlce světna, hned po jabkách. Jabka jsou v naší rodině událost, která nás živí, takže událost velká. A proto si to pamatuju dost přesně. Seděl jsem tam já, pak starosta Bolbuch, co je fakt hodně dobrej chlap a děda, pak Zemíkosa Zoltar, co mu vobčas dříví štípu, a Swen. Swen se jmenuje Dolbich a je to bijec.

Je to kamarád Gudlága Felixse, co řek, že mě bude učit. Takže je to určitě dobrej chlap. Dolbich Swen. A my jsme teda seděli v hospodě a krafali vo těch koncích světa, co mají možná přijít. A vo tom Mallikornu, co a jak bysme zařídili, aby to bylo jinak. Já jsem myslil, že nejlepšší by bylo najít toho ztracenýho prvního krále vosmíletýho. To jsem teda myslil já. A v tom zvanění bouchly dveře a vstoupil úplně cizej chlap. Vlastně takovej kluk, asi třicetiletý. No, chlap už teda. A vypadal takovej hodně divokej a nes pingl přes záda, na šňůře, asi celej svuj pozemskéj svět. Prostě chudák, ale ne zas tak moc chudák, aby neměl na pivo. Ponívač si ho vobjednal. A byl dost ukecanej a byl to barbar a řek, že se jmenuje Darghaz. A ten Darghaz je nákej vyhnanec z plání, co ho vyhnali z plání, kde bydlel u nějakýho divokýho kmene. A vyhnali ho proto, že jim tam zrudla řeka krví. Ale von za to prej vůbec nemoh, že řeka zrudla vod krve, von teda ne, ale neměl ani nejmenší ánunek, kdo by za tím moh vězet. A neměli vo tom nejmenší ánunek ani vostatní z kmene, ponívač byli toho názoru, že řeka zkrvrla, ponívač s bohama je nejspíš zle. Kmenový šamany nenapadlo nic lepšího, než se za těma bohama vypravit, a to úplně nalehko a bez válečníků a vůbec jinejch soukmeníků, a vedešli teda do země bohů a už se, to dá rozum, nevrátili. Takže kmen zvostal na zkrvlý řece dočista bez šamanů, který asi jako jediný uměli číst a počítat a asi měli i značnej vliv. A nastal tam v kmeni asi dost velkej rozbroy a tohodle Darghaze v tom srabu nenapadlo nic lepšího, než pustit na špacír svý rozumy a radit, že by se měli sebrat válečníci a vyrazit za něma je hledat. Za těma zmizlejšma šamanama. Samozřejmě že měl pravdu, ale pouštět hubu na špacír si neměl, ponívač ti válečníci se naprdli, že jim šlapa na kuří voko malej kluk, a vyhnali ho z kmene. Jenomže tendle kluk je taky trochu vedle, protože se mu zdají sny vo tom, že ho vedou bohové, a ty bohové mu řekli, aby vedešel že prej do Liscannoru. Což je blbost. To musí bejt každýmu jasný, že nákejím bohům je nějakěj Liscannor ukradenej, i když má tak složitý jméno. Bohové mají jiný starosti, než zdát se divnejm klukům a radit jim, aby vodkráčeli na druhej konec světa do neznámý vesnice, kde se daří akorát tak jabkám. No a ten kluk se teda sebral a vodjel a štrádoval světem sem a tam, až ten Liscannor teda našel, to teda klobouk dólu, ale možná v tom i něco mohlo bejt, ponívač potom řek, že jeho otec byl nějakěj Harez. A staršina Bolbuch se ťuknul do čela a vzpomněl si, že toho Hazeze dřívávějce znal a že patřil k Nurnům, než teda nakonec umřel. A Bolbuch teda řek, seš tu doma, chlapče, a ohmatal mu po otcovsku svaly. A Darghaz pravil, že možná bohové chtěli, aby mu Nurni pomohli najít šamany nebo

vyhnat válečníky, teď nevím, prostě pomohli nějak.

Takže Bolbuch udělal místo u stolu, objednal Darghazovi pivo a zeptal se, co ještě ví nebo neví. A ten kluk začal divný věci, že nějaký čagotajci opevnili nějaký Ašra Kirju někde na východních plánech a že bohové chtějí, aby Nurni šli do země bohů, protože bohové krvácejí. A Dolbich Swen řek, tak jo.

K bohům!

Zemikosa Zoltar byl očividně pod parou, když mi to říkal, ale myslel to upřímně. Ve dveřích stála i Wyndred a řekla mi, že musím přiležitost chytit za pačesy, jestli chci jednou nechat jabka jabkama. Což teda chci, to Wyndred ví. A ten Zemikosa řek, že mám přijít v dopoledne ke Hrochovi, že se tam budou řešit velké věci, že přindou všichni Nurni a že si dondem pro zlato. A jelikož řek dondem a ne dondou, bylo mi jasné, že ty pačesy jsou vopravdu, ale vopravdu hodně blízko a votočil jsem se na Wyndred a vona řekla Jo!

A tam v hospodě už byli všichni Nurni a mělo to strašně rychlej spád, že jsem ani nestihnul lapat po dechu. Rozdaly se nějaký papírky, kam každé měl napsat jména nejlepších chlapů a Zemikosa Zoltar na mě keř, ať papírek vyplním taky, když už jsem tady a jestli umím teda psát. A ukázal na sebe, ale nebylo mi jasné, proč. Já psát umím, učila mě mama, když mě teda ještě měla v oblíben. Což už je teda vopravdu hodně moc dávno, ani nepamatuju. No a velitelem výpravy, protože voni tomu říkají výprava, se stal vcukuletu Dolbich Swen a Gudlág Feliks mi řek, co to mám za rozpadlý brnění, a když jsem řek, že na lepší koženici jsem neměl, tak mi přinesl z domova své vlastní plechy. A pravil, že až jednou budu mít peníze, tak mu to splatím. Ale bylo na něm vidět, že je mu to jedno, že někdy nemusí být nikdy. Což jsem byl rád. A Haakon, takovej fakt drsněj hranol s jedním vokem a složitým jménem, úplně nahlas řek, že když ho vůdce pověřil jeho zastupováním, tak že si bere na starost všechny praktický záležitosti a vod teďka všechno bude klapat jako dobře namazaněj mlejn. A velitel Dolbich Swen se mě zeptal, jestli jsem Nurn, a když jsem řek, že ne, tak von na to, že teďkonc už jo. Že vod teďkonc jsem jednou provždy Nurn se všim všudy. No, čuměl jsem jak vejkr, co vám mám povídat. No a jelikož jsem neměl koně, někdo mi ho dal. Dali i jiné, co neměli, a nemělo jich několik. Jsme Nurni a je nás devět. A já jsem unešenej. Když něco nemám, tak mi to dají. Každýmu dají, co nemá. Když je Nurn. A jedeme k bohům. Bohové mají

spousty zlata. Co víc si může vobyčejnej chlap přát.

Divnejma krajema jsme jeli, nás devět chlapů. Divnejma pro mě, pro jiný ne. Pro některý cizejma, pro některý známejma, cizejma hlavně pro mě a nakonec cizejma pro všechny a myslim si, že nakonec divnejma pro všechny. Ved nás Dolbich Swen a Haakon všechny držel v lajně různýma pokřikama, držely se hlídky za noci a jízdni formace přes den. Projížděli jsme městama i volnou krajinou a překračovali hranice zemí, jejichž ména jsem někdy někde slyšel a některý nikdy ne. Pamatuju si na město Skaugin, velký a zabláčený, a ještě větší Smogril, kterej byl taky ještě zabláčenější. Poflakovala se tam spousta trpaslíků, což bylo hodně zajímavý, ale byli tam taky lidi, hodně z nich uniformovanejch, a ty drželi ty ostatní v klidu. Asi věděli proč. A pohlídl jsem na nebývalý zástupy elfů. Pochopil jsem, že někde blízko je elfi zem a voni tam míjejí. Obchodníci. Ale ty trpaslíky tady drželi zkrátka jako Haakon Nurny, ale ještě víc, a to přivodilo tu příhodu s Bolbuchem, kerýho vojáci vykazali z náměstí. Bolbuch je totiž mimo jiný trpaslík a voni v něj nějak neměli důvěru. Asi si myslili, že jim zhanobí kašnu. Na hlavním náměstí totiž stojí starobylá kašna z kamene, úplná skulptúra toje, a znázorňuje Thora Thoribalda. Thor Thoribald byl nějaký místní hrdina, asi vopravdu slavněj, a dal jsem si dohromady, že to byl asi král. Už ale umřel, a tak mu postavili kašnu s jeho figurou, aby všichni věděli, jak vypadal, i když ho nezažili. Bolbuch tu kašnu teda neviděl, ale vo hodně přišel, protože kašna to byla fakt pěkná. Bolbuch tu kašnu neviděl, ponivač si myslil, že jí zhanobí. Proč si to myslili, to teda nevím, ale mylili se šeredně, ponivač Bolbuch je dobrej děda. Jo, je to fakt dobrej děda.

Pak jsme vypadli ze Smogrilu a bylo jasné, že tam dál na východ už bude žití bídný. Cesta byla používaná mň a mň a s tím, jak se zužovala, mizely i knajpy a lidský sídliště. Nakonec pod horama začaly mizet i trpaslický vesnice, zůstalo jen bláto a temný narážky sporejch zvotníků na nebezpečí potulujících se skřetů. Prej se tu vobčas vobjevovávají, jak pravil jeden chladem prokřehlej dědula, co vlek pytel brambor. A prokřehlej byl logický, protože mraky na vobloze a ranní chladivý mlhy dávaly neklamný znamení, že možná bude sněžit. Takže úvaha. Nálada Nurnů postupně začala být víc vopatnická a nakonec nás cesta zavedla na samej pohraj civilizace, tam dál už měly začínat barbaři pláň. Žádný jablůnkový sady, ale tráva a roští. Cesta tu víceméně končila. Ten vyšlapanej pruh totiž, co se táhnul dál, bych už cestou nenazýval, spíš tlustou stezkou, která jistě během časů změnila tvar

podle toho, kdo zrovna kde šláp vedle. Na hranicích jsme si naposledy vodpočili v bezpečí stodoly, kerou vartující vojáci přilepili k osamocený strážní věži, a pojedli maštěnou kaši z votrub. Nebylo to špatný jídlo, ale nebylo ani sladký, ani slaný. Takový prostě nejasný. Polomdlý.

A potom už širý pláně

A potom už Nurny čekaly širý pláne. Vlastně ponejprv močál, krze kerej vedla cesta k bohům, a nepřijemný noci v bažinách. Jenomže stezka vydupaná generacema barbarů, kerý kraj dobře znají a teda vědějí, kam šlápnout a kam ne, byla jistým vodítkem z močálů ven. A nakonec bláto přešlo do skutečný pláň lemovaný horama, kerejm se prej říká skřetí. Víme to, ponivač Dolbich Swen vod toho Darghaze dostal mapu, takovej jako škraborys krajiny, a tam je to zaznamenaný. Teďkonc jí teda nese Haakon a podle ní vymejšlí, kudy a kam. Zatím teda rovně.

No ale barbaři tady žijou, žijou v táborech. Na jeden jsme narazili přímo na cestě. Teď už tomu cesta říkáme, protože nic, co by cestu připomínalo víc, tady kolem nikde není. Takže před náma se vobjevil tábor nějakýho barbařiho kmene, a to kmene zřejmě dost drsnejch maníků, ponivač byl vopalísádovanej kopíma. A na těch kopích, tak na těch byly jako jabka napíchaný skřetí hlavy. A my, Nurni, vobkružovali jsme to ležení pěkně spořádaně a potichoučků zleva. A když nás zmerčili a začli se chroust, někdo z nás slušně pozdravil a voni, když zjistili, že nejsme nikterak nebezpečný, naši kumpanii zatáhli dovnitř a rovnou před středovej voheň. No jo, ale. Tak jsme se teda rozesadili na volný fleky kolem toho vohně a provedli to, co se vod nás vočekávalo, teda začli žvanit. A žvanili Nurni a žvanili i voni, jsou to totiž Sanati. Sanati jsou kmen, jeden z hodně v těch plánech, a tydle Sanati loví skřety a napichoují si je na kopí. Vo tom je jejich život a smysl. Lovit skřety je pro ně velká zábava, ale řek bych, že i obživa. Že je vohlodávaji. A ty hlavy na kopích prej chránějí ty Sanaty před moci zlejš duchů zvenčí. No a potom jeden takovej zavalitej týpek, chlap jako hora, řek Gudlágovi Feliksovi, jestli by si s nim nechtěl rozbít hubu. A Gudlág Feliks, že jo, a tak mu ten chlap rozbil držku tak moc, že Gudlág Feliks šel do kolen a rozplácnul se tam širokej jak dlouhej a vyvalil bělmo. Což jsem teda tak nemoh nechat, ponivač von to byl muj učitel, a co by Nurni řekli, kdybych nešel pomstít svého pokořenýho učitele. Normálně bych se s cizejma a evidentně drsnejma chlapama nerval, ale teďkonc to nešlo jinak. Todle nebyli hadi ledajaký, ale Sanati,

vobzírači hlav. Takže barbar rozbil hubu i mně, ale nedal jsem mu to lacino, aspoň myslim. No a teďkonc mám opuchlej ksicht, dřepim u vohně a v hlavě mi hučí, ale jsem spokojenej. Chlapí mě poplácávají po zádech, Gudlág Feliks je asi pyšnej, řek bych teda, a nadšený jsou i Sanati. Ten velkej mi dal amulet z nějakých kostí, bojím se že skřetích vohlodanejš, a já, abych ho neurazil, musil jsem mu taky něco dát navotočku. Takže už nemám pytel Wyndredinejš jablek, co jsem dostal z lásky a pro štěstí. Ale jo, asi to tak mělo být. A Gudlág Feliks je taky rozbitej, ale živěj.

Něco vod toho vohně táborovýho víme. Na východě jsou prej nějaký špatný znamení, a to hodně. A ty špatný znamení znamenají, že kmeny nejsou sjednocený, prostě v jedný lajně, jak tomu zjevně bejvalo dřívávějc. Jeden přes druhýho Sanati hulákají vo nějakých bohách, krvi v řece a spouště, spouště jmen, který mi tečou jedním uchem dovnitř a druhým zase ven. Moje hlava je zkrvlá řeka.

Vepředu je vosada

To už bylo dávno vod Sanatů a vepředu se vobjevila vosada. Plno dřevěnejch baráčeků a drnovejš chýší. Haakon řek, že to bude asi Zareb a že je to jedno z největších měst v plánech. Dolbich Swen řek, že to není žádný město, ale díra po lejně, ale že i lejno má svojí hlavu. A že hlava trůně v největším baráku a my ho teda našli. Co se dělo ve velkým domě, to nevím, ponivač jsem dostal na starost hlídat koně. Teda dostal to na starost i Gudlág Feliks, ale ten mi dal důvěru a na noc někam zmizel. Dostat důvěru znamená být sám. Byla mi zima, ale hřála mě důvěra Nurnů. Vyžebrał jsem u nějakýho baráku dřevo na votop a rozdělal si voheň. Během mý hlídky mi někdo dones korbel píva a to jsem byl rád. Byla mi ale tak ukrutná zima, že jsem byl úplně ztuhlej a ohledem toho vůbec nevím, kdo byl tak dobrej. Jenom jsem si celkem jistěj, že to byl Nurn. A ten Nurn mi řek vo nějakým Marlenu Liamilinovi, kterej je elf a uprchnul z Trindindolu. Což je země řáků. Musil uprchnout kvůli tomu, že se voženil z barbakou, co náleží ke kmeni Tarnaraki. Tarnaraki znamená Děti lesa. Děti lesa z lesa nad Zarebem. Vůbec jsem nechápal, co se mi ten dobrý muž snažil říct. A ve dvě hodiny v noci jsem pak byl Haakonem z hlídky vodvolanej. Teda ne, že bych nějak selhal, ale proto, že se Haakon stará, aby i ten poslední vocas Nurnů moh být na druhéj den jakž takž vodpočatej. Přespál jsem pod stolem v tej velkéj barabizně. Chrápali tam kolem i vostatní. Možná ne všichni, ale některý jo. Určitě.

Přes noc krapet nasněžilo. Ne moc, ale krapet jo. Proto byla taková kláda, to dá rozum. Nurni se přepínali po takovým divným vachrlatým mostku přes malou řeku. Barbaři dílo, celej se pod tím nákladem svíjel, praskal a kvíkalo to v něm. Byl jsem rád, když můj kůň došláp na druhým břehu na suchou zem. Potom Nurni zamířili do plání, já samozřejmě s něma, na vocase, kde je teďkonc mů místo. Severovýchod, řek někdo, tak teda asi jo.

A potom vodpoledne někdo zčela zase řek, že vepředu je vosada. A byla. Jenomže nad tou vosadou se tyčili velký lidi, což znamenalo, že Nurni překvapeně zcepeněli na místě a vojvoda Dolbich Swen poslal na vejlet netopejra, aby vobhlíd ty divný věci. Netopejr je lítací myš, co patří Kormanovi Zlotě, co je kouzelník. Ta myš lítá a co zmerčí, to Kormanovi Zlotě nabonzuje. A ten zas nám. Takže jsme vod tý lítací myše věděli, že tam vepředu jsou fakt divný lidi, co jsou větší než domy, že nás zrak neklame, a že prej vobří. Ale v tý vosadě žijou i normální barbaři a pak něco mezi, co buzeruje ty vobry. A je tam řeka, a ty vobří dělají nějaké živé most přes tu řeku, vlastně takový živý zdvihadla jako. A ty živý zdvihadla nás, Nurny, ponívač já už Nurn jsem taky, přenesli přes tu řeku, samozřejmě né zadarmo. Stálo to nevím kolik. Ví to Dolbich Swen, platil to von, ponívač je vojvoda a dobrák. Já měl stažené zadek a voči navrch hlavy, takže fakt nevím, jak jsem se voctnul na druhý straně, ale stalo se to přesně takhle, vopravdu, přísahám. Přísahám na Wyndred, že i tohle je na světě možný. No a pak jsme jeli pláněma a už žádná řeka, jenom ty pláně a nic. V noci kláda, ve dne dobrý, aspoň že zvířata tu sou hodně, je co lovit a jíme dobře. A takhle to šlo několik dní.

Dvě srny

Načápli jsme na barbary, vlastně voni na nás. Třicet, vobzbrojený, a hned hrr, jakože kdo jsme a vodkad', a kam jedeme a tak. Bylo jasné, že se chtějí hnedka rvát, takže jsem se na vocase stáhnul do sebe, abych vypadal jako že tam nejsem nebo aspoň menší. Zemikosa Zoltar se vozval, že jedeme do Brugadu a že je jejich přítel, ale to neměl dělat, protože voni na to čekali a ten jejich náčelník řek, že když je tak ukecanej, tak ať se teda s něma utká. A vybral někýho chlapa, co byl vo hlavu větší než Zemikosa Zoltar, a to už jsem se fakt zmenšil tak, jako že jsem na druhým konci světa a né tady, v pláních. No a rozbili si huby ty dva, ale Zemikosa někým zázrakem vyhrál, nevím jak to dokázal, ale vyhrál, to jo. Ale byl takhle malej, jak já, a zadek měl takhle stažené vobavama, jak já. Jako všichni.

Barbaři naložili svýho bezvládnýho, dali nám dvě mrtvý srny a vodjeli pryč. Takže máme jídlo na pár dní. Dvě srny.

Furt pláňěma proti proudu velký řeky, kerá prej vede do země bohů, kam jedem. A do Brugadu, což má bejt město. Hodně zvířat, velký krávy ve stádech, co jsou prej zubří. Když běžejí zubří, duní zem. Zem duní dřív, než jsou vidět. A ta řeka je fakt vobrovská, aspoň míli na šířku, to jsem eště neviděl, takovou řeku. Jméno neznám, možná je to v mapě napsaný, možná ne, mapu nemám, má jí Dolbich Swen. Vůdce Nurnů. A voda v tý řece je divná, je do ruda. Zkvrílá. A taky dost vlažná na to, jaká je po nocích kláda. Takže tu vodu nepijeme, pijeme radši z malejch potoků, co jsou nanejvyš pokálený vod zubrů, ale to nanejvyš. Rozhodně nejsou zkvrlý jako ta řeka. Zkvrnout tak vobrovskou řeku do ruda, to musí teda bejt svinstvo. A vohřát tolik vody, to taky. Přes tuhle řeku by nás nedostaly ani živý zdvihadla. Naštěstí se přes ní zatím dostat nemusíme, aspoň Dolbich Swen vo tom nemluvil. Zatím.

Jo a zvířata jsou tu fakt divný, aspoň náký. Třeba ty žlutý prasata s chobůtkama, co je šli lovit Nurni. Já jsem je nelovil. Já divný věci nelovím. Já jsem byl přidělený hlídat koně v ležení, pomoh mi ještě starej Bolbuch a jednovokej Haakon. A pak přišli Nurni z lovu chobůtkovejch prasat a Rahem Al je svlík z kůže a jednu kůži musím teď vézt na koni, protože prostě musím. Je zmokvalá a fakt jedovatě žlutá a myslím, že za pár dnů bude smrdět jako stará fusekle. Ale musím to brát jako to je, protože vopravdu musím. A můj kůň taky. Tak to je. Protože jsem vocas.

Asi z tý kůže v mejch zádech jsem měl v noci špatný spaní a dost hnusnej sen. Nejsem jedinej, ponívač na hnusný sny si Nurni už dlouho stěžujou, ale myslím jsem, že to bylo kvůliva černému svědomí. Já černý svědomí nemám a teďka jsem měl taky hnusnej sen, takže vo svědomí asi nepude. Pude jenom vo hnusnej sen. V tom snu jsem šel po louce a začalo chčít. A chčil zkrvlej ruder děšť a ta louka byla v oudolí a to oudolí se začalo rychle plnit tou rudou vodou. A ta voda stoupala, až jsem jí měl najednou u krku a pak i nad. A v tom hnusným snu jsem se utopil, asi jo, konec si nepamatuju. Celej vorosenej jsem s vzbudil a myslím, že jsem i řval.

Lstivej Jordan

Potkali jsme tlupu Lstivýho Jordana. Fakt se ten chlap takhle jmenoval a jeho tlupa po něm.

Tlupa barbarů na koních. A Lstivýmu Jordanovi hrály voči a měl takový lstivý a štipavý řeči, mně bylo hned jasné, že se chce rvát. A tak jsem se začal zasejc zmenšovat, ale skončilo to výměnou darů. Teď už je Lstivej Jordan pryč a my jsme v Brugadu. Brugad je město. Teda hodně chatrčí rozesetých po velký louce, fakt chatrčí hodně, ale do města, na jaký jsem byl dosád zvyklý, to má hodně daleko. Tendle Brugad leží rozplizle podél tý velký zkrvly řeky, kerá je tady snad ještě širší, i když míříme proti proudu, ale vona je spíš taková rozteklá, ponívač je mělká. Že je mělká, to vím podle toho, že v tý řece lovějí barbaři ryby a přitom stojí nohama na dně, a přitom stojí třeba hodně daleko vod břehu. Takže úvaha, takže tak. Na druhý straně ta řeka je rozplizlá i do lesa mezi stromy, kerej je teda vlastně zaplavenej. Dneska jsem konečně viděl mapu a na tý mapě je to napsaný. Že ten les se jmenuje Zatopený. Takže jsem viděl i na tu dálku dost dobře. Jo, a ta řeka se jmenuje Velká. Což je teda fakt.

I když je Brugad špinavý město a taky né moc hezký, Brugad'ani jsou určitě civilizovanější, než ty Lstivý Jordanové tam v pláních. Vobčas se teda zbíjou, to jo, ale málo. A když už se zbíjou, tak se pak poplácávají po zádech, jako by žádný zbití předtím nebylo. Dolbich Swen řek, že se mu tady líbí a že tady dva nebo tři dny zvostaneme. Tak jsme teda zvostali. Kvůliva informacím taky. Informace je říkání. Věc, lidi říkaj. A za tu dobu se tady zbili i dva Nurni. Teda né mezi sebou, ale s místníma. Rahem Al šel na dvě rány a myslím, že ho nadlouho přejde chuť. Zemikosa Zoltar vyhrál, ale myslím, že mu někdo trochu pomoh. Myslím tím Zlotě Korman, co je kouzelník a má netopejra. A je asi dobře, že si toho nikdo nevším, ponívač si nejsem jistej, jestli by to Brugad'ani nevzali jako podfouk. Ale Zemikosa vyhrál, to prostě jo. Ale podfoukem.

A taky máme ty informace. Nevím, k čemu budou dobrý, ale informace to jsou. Totiž. My teďka totiž víme, že na severu žijou barbaři, kerý vůbec nejsou tak přátelský jako barbaři tady v Brugadu. Tamty barbaři jsou ještě ke všemu vo hodně víc vostřilenější a poznají se podle toho, že často mívají tetování. Což Brugad'ani teda nemají, aspoň teda né často, skoro vůbec. A já si teda myslím, že ty potetovaný cápci budou určitě hodně lstivý. Ještě víc, než ten Lstivej Jordan. A víme ještě spoustu dalších věcí. Třeba že je špatný znamení pro boj. To teda vážně nekecám! Ale to vůbec eště neznamená, že kdyby bohové potřebovali pomoc, že by boj přesto nebyl. To by teda byl! Totiž. Har Ghned by moh Brugad'any, ale i jiný barbary, vést a povolát je k boji. A to by vopravdu moh, Har Ghned

je totiž bojovej bůh. Zase si ale říkám, jestli je ten Ghned Har schopnej vůbec ty barbary teď'konc povolát, když je ten bůh, protože my zase z dřívávěje víme, že bohové mlčeji. A když už jednou mlčeji, tak asi sotva někoho povolávají. Takže úvaha. No, je to hrozně zamotaný. Ale ty kmeny tady čekají na jeho povolání, nebo to svoje, a jsou hodně netrpělivý. Protože, a to mají pravdu, takhle přece nejde žít pořád! To teda ne, to je teda k zbláznění!

Víme taky, že teď' je posvátný příměří, protože bude slavnost. Slavnost čeho nevím, ale je to něco vo koních a vo závodech s něma, nebo vohledem těch věcí. A taky asi vo bohovi Sep, ale ten asi taky mlčí. Takže taky úvaha. Sep je bůh co chrání před nemocema a rozkladem. Což bych potřeboval kvůliva tý žlutý kůži, co musím teď'ko vozit. Sep chrání ale jenom ty, co mu nosejí voběti. To dělají vůbec všichni bohové a barbaři tady mají fůru bohů. Vlastně měli, dřívávějc, než se bohové vodmlčeli. Možná jim dali málo voběti. Další úvaha. Totiž úvaha, jestli nejsou uražený. Když je Wyndred uražená, taky mlčí. Nasejřený spíš nebudou, to asi ne. To by bylo slyšet.

Další věci: do Kolu se jezdí pro zbraně, ponívač tam jsou Železný hory. Takže železo, jasná věc. Trochu úvaha, trochu informace. Do Čuvatu se nejedzí vůbec, povívač to je město duchů. Proč je to město duchů, to nevím. Asi že leží v Kamenný poušti a všichni tam umřeli. Kamenná poušť je hezký a složitý jméno. Jako Rhyenn. Jo, a jak jedeme do tý země bohů, tak tam bysme prej ject neměli, ponívač tam nesmíme. My nesmíme do země bohů, ponívač tam smějí jen šamani. Ohledem toho, že to jsou šamani a ne jen tak leckdo. Myjsme spíš leckdo. A nebo nejsme leckdo, ale taky nejsme šamani. Šamani nejsme hlavně, a proto tam nesmíme, to je jasné. Mám úvahu, proč tam teda furt jedeme? Kvůliva čemu?

Byl jsem rád, když muj učitel Gudlág Feliks, co mě učí v boji a v práci na vocase, vyhrál v páce. Vyhrál v páce nad barbarem, co se cejtil, a vyhrál dost jistě. Zemikosa Zoltar se zabouch do místní barbarky, co se jmenuje lhde. Asi jí miluje, říká to. Budou teda ty závody koní kvůliva slavnosti. Pudeme teda na ně. Co taky jinýho?

Koňský závody

A byly teda koňský závody, vlastně jeden jedinej masovej závod, a byl to hodně divnej závod. Neměl žádný pravidla kromě toho, že po několika milích bylo nutný v pláních vobjet kolík, votočit

koně a vrátit se. Jinak se smělo všechno, i kopat a kousat. A divný bylo i to, že se muselo ject bez sedel. Takže nic moc. Závod byl na voslavu né Sepa, ale nějakýho Arhalama, což je taky bůh, a naši prohráli. Vítěze vzdobili břečťanem a von se řehtal jak pomínutej. Pochopil jsem, že toho jezdcе vobětjou tomu Arhalamovi, a proto se tak šileně řehtá, ale pochopil jsem to blbě. Vobětovali toho chudáka jeho koně. Normálně mu usekli takovou velkou sekýrou hlavu a pak ho rozporcovali a večír vobětně sežrali. A ten barbar se porád řehtal a chodil celej večír vomotaněj tím břečťanem, a musilo to porádně svěřit, ponivač břetan je jedovatej. Takže tak.

A pak byla volná zábava a vůdce Dolbich Swen řek, že se ráno možná sejdeme a poradíme, co dál. Teda jestli se vůbec budem schopný sejít, jestli vstanem. Haakon se s vůdcem pohádal kvůliiva morálním věcem mužstva a v podstatě to vypadalo, že spíš ten Jednovoký Haakon je vůdce a Dolbich Swen spíš ne. Zlotě Korman, co je kouzelník s netopejrem, vobjevil mezitím někde stranou města barák, co je vzdobenej lebkou zubra. Prej tam asi bude bydlet šaman, ten, co vomotával vítěze tím jedovatým břečťanem. Jo a dověděli jsme se, že tady v pláních žijou taky vzácný koně, co žerou masou, teda masožravý.

A kalný bolavý ráno. Gudlág Feliks, co je můj učitel teďka ohledem tý práce na vocase, tak ten přišel navlečeněj do rákosový haleny, co byla úplně strašná a z rákosu. Dostal jí vod nějaký Troni ohledem toho, aby mu v pláních nebyla zima, ohledem toho, že je jeho přílohnice. Ta Troňa. Gudlág Feliks totiž v noci nespál s náma, ale s Troňou jinde, jako i jiný. Jakože i jiný spali jinde, třeba Zemikosa Zoltar, ale jasněže s jinejma. Né všickní s Troňou. To né.

Během dne Nurni vyrazili na sever do širejch plání.

Vokradený a Saarnanta

Noc. Ráno. Furt poděl řeky, tý velký, co se menuje Velká. Žádná velká kláda, jen poprchává. Takže nepřijemný. Lov zubrů, vo jídlo neni nouze. A zas dál. Zeptal jsem se Dolbicha Swena, jestli je nutný, abysem porád vozil tu žlutou kůži. Ohledem toho, že už hnije a teda páchne. Řek že to nutný neni a ať jí dám teda Rahemovi. Tak jsem mu jí dal a byl rád. Byl rád Rahem Al a byl jsem rád já, a vlastně i Dolbich, že mu to mezi Nurnama tak klope. Že vohledem tý hnily kůže nebylo hádání. Čovek se nesmí bát říkat věci. Takže úvaha. Večer voheň,

pečení zubra.

Jenomže v noci poplach a taky průser. Vzbudil mě řev a než jsem se stih voblíct, byli pryč. Zloději koní, barbaři náký. Rahem Al propad hystérii a dost jsem to chápal, ponivač já tý hystérii propad taky, jenomže potichu. Ukázalo se, že ty barbaři šli po koních, co se účastnili v tom závodě a co se umístili na špici. Takže nemáme koně Zemikosy Zoltara a Rahema Ala. Zbytek koní pochytanej, takže dobrý, a na zemi mrtvej vejř zastřelenej, takže taky dobrý. Ten vejř totiž měl na noze barevněj špagátek a patřil těm barbarům a byl jasně že vochočeněj. Ale barbaři uprchli a nebylo možný je v tý tmě hledat, takže dost blbý. V pláních je totiž tma jako v pytli a ty barbaři jsou fakt hodně rychlý a hlavně se vyznaj. Ohledem toho, že tady žijou celej život a my ne. A když chodějí v noci, tak si vodmala nesvítějí, ale my jó. Takže voni vědějí a my máme blbý voči. Všichni lidi tam vod nás.

Někdo jde pěšky, je to stejně jedno, nic nás nežene a Gudlág Feliks má beztak pomalýho valacha. Aspoň vezu Zemikosovi sedlo, abych byl platnej. Vezu Zemikosovi proprdněý sedlo, ponivač jsem vocas a ponivač chci bejt platnej. Jinak bych proprdněý sedlo cizejch podfouků netahal. No a na tý cestě trávyama šustivejma potkali jsme zase barbary, skorem čtyřcet. Jejich náčelník dost vod rány na první pohled, tetovanej v ksichtě i na rukou, a možná i jinde pod kůžema a plechem. A bylo jasný, že čeká na složení darů, dostal teda kořalku vod někoho, kdo měl. Už víc klidně zeptal se, kam jedeme, a my že za zlodějema koní, co nás vokradli, a von na to, že nejsou žádný zloději na světě, že jsou jenom bytostě slabší a bytostě silnější. A bytostě silnější že berou koně. Prostě tak to je. A pak chtěl ještě další dar a dostal dýku vod Haakona a řek, že voni jsou Vandalanové, co je dost silnej kmen a co znamená Pleniči. A jestli chceme project skrzeva jejich území, tak se musíme pobít v souboji. A Haakon řek, že jo, a že si vybereme siláka, a silák byl Dolbich Swen, ponivač nikdo jinej se k tomu neměl a von musil. Musil kvůliiva tomu, že byl vojvoda. Rubalo se navostro, mečem, a Dolbich Swen kupodivu vyhrál, jejich manik to závčas vzdal. Ale z Dolbicha Swena cákala krev, teda né že né. Je to přece jenom hranol, to se musí uznat.

Vodpoledne další barbaři, ještě větší grupa, teďkone zase netetovaný. Už mě to trochu unavuje, jak tady bezcílně lozejí křížem krážem a nedělají nic kloudnýho, než se tlučou navzájem. Je to furt vo tom samým. Než někdo zakápně, tak to eště jde, ale až zakápně, tak to nepude. To pak bude zlý.

A tydle barbaři teda netetovaný a vzađu za nima jasně že šaman. Podporovač. Haakon Jednovokej se je snažil ukecat a udarovat, ale ten šaman něco šept jejich náčelníkovi, a ten že musíme ject s nima do jejich vesnice, a to hned. A než se Nurni stihli vyjukat, byly vobklopený těma barbařima ze všech stran. Takže se jelo, nic jinýho stejně nešlo dělat, a jelo se tři hodiny nejmíň a sešefilo se.

Vesnice, špinavá díra, na vohni ovce ale voňavá, na nějakým vohni ve středu, kolem dokola ten národ posedanej. A my mezi něma nakonec a že šaman řekne, co se vlastně děje. Šaman teda nakonec přišel, už vobřádně voháklě, teprvá teď až bylo vidět že je starěj a shrbeněj, s takovým pytlíkem v rukou, asi s bylinama. A hodil ty byliny do vohně a začly se dít věci, sice postupně pomalu, ale věci to teda byly. Starěj začal mlít něco vo tom, že ví, proč jsme tady, proč Nurni teda přišli, a že s náma souhlasí. Ten národ bručel, že teda souhasejí taky. Někerý mladší šamani prej jsou hodně dogmatický a odmítli se přizpůsobit, co von teda ne. Ohledem toho, že je starěj. Ale ty mladý dogmy odmítali tydle nový způsoby, udržovali zvyky a nehodlali je měnit. Tak takhle nějak blábolil ten starěj muž a nacpal fajku a rozdejmal jí ještě docela mocnym dychem a poslal tu čmoudící věc dokola. Voslintali jí nakonec všichni, a taky Nurni, jenom Dolbich Swenn a Haakon s jedním vokem, tuším, né. Jenomže já teda jo a ještě porád nevím, jestli jsem to měl dělat. Ponivač za našima zádama se vynořila brána z kamene a vovedvěla se. A mě to tam teda táhlo a jasně že i jiný, takže jsme vstali a šli tam. A za tou bránou byla krajina a hlavně že den. Rostla tam modrá tráva, divně šustila, a my hupsali volně rozptýlený tou modrou trávou a civěli na jasně rudý ptáky, co se tam komihali jak zářivý muchy. A byl tam taky múmak, celej bezchlupej a krásně voblečeněj do červeno-oranžovo-zlatý čabraky a přes hlavu měl múmači čepici, takovou kapucku jako. A kejv vliďně chobotem ten tvor, ta bytost' barevná, a řek vítejte. Řek vítejte, už dlouho jsem neviděl takový bytostě. Bytostě, to jsme teda byli, to jo, ale von teda víc. Jmenoval se Saarnanta. Což bylo složitý jak sám život. A řek ten bytost', ať si dřeňem do trávy a položíme dvě votážky. Von dá dvě odpovědi, jedna bude pravdivá a jedna né. Ale kerá je kerá, to si budeme musit přebrat sami, vod toho von tu totiž neni. To na mě bylo moc, a myslim, že i na další Nurny. A hlavně, byli jsme tu bez vojvody a jeho příkazníka, bez dvouh chlapů, kerý za něco stáli.

Jenomže pak v tom nastalým trapným tichu, co nastalo ohledem toho, že každěj mlčel a čuměl jak tele na zlatý vrata, někdo nakonec

promluvil. Kdo to byl, to nevím, ponivač jsem byl vyplesklej fakt hodně moc, ale prostě tak to bylo. Někdo se teda zeptal, že kdo vlastně ubližuje těm bohům a že jak je můžeme zničit. Teda ty, co těm bohům ubližujou, né ty bohy. A Saarnanta jenom tak kejv smutně chobotem a bylo jasný, že dumá. A pak vodpověděl ten slon, že bohům ubližujou bytostě z podsvětí, teda ze sfér jakejchsi temnejch. A zničit? Jde je prej zničit, ale nejde je zničit ke vstupu na tendle svět. No, vodpověď jako noha, řek bych, vodpověď jako saarnantí hňápa. Nebyl jsem z toho moudřej teda vůbec a asi ani Nurni, a asi ani ten Saarnanta nakonec, ponivač se zdvih a hnul a něco zatroubil na rozloučenou, něco v tom smyslu, že né vždycky ta nejkrásnější cesta je ta nejkratší. Což byl teda kec nakonec. A najednou zmizel a my, Nurni, jsme se rozešli každěj na jinou stranou tou modrou trávou. Každěj prostě za svým nosem, ponivač to tak cejtíl, ponivač prostě úvaha, ponivač to na všechny strany bylo stejný a nebyl tu vojvoda ani příkazník, ale pak Zemikosa Zoltar zavolał, že v tý modrý trávě vobjevil vydusanou stezku, co vede k horám. A fakt najednou tam v dálece byly skály, celý fialový, a tak se Nurni zase slezli do jednoho chumlu a alou k horám. No a to teda bylo. Tasil jsem meč, a ten meč najednou nebyl rezavej jako dřív, ale byl celej zelenkavej, jako když pochčiješ měď.

Fialový skály a Pašangači

No a pak jsme se teda škrábali do těch skal a to teda bylo. Furt strmější a strmější, a furt nahoru. Uklouz jsem několikrát a nabil si hubu strašlivě, někoho jsem přitom vošklivě přimáčk, ale dółu už to nešlo, možná to i bylo zakázaný. Byli jsme v mrakách a Nurni postupně v těch mrakách mizeli, až jsem tam nakonec zvostal dočista sám zkrvlej jak ta řeka. Krev ze mě cákala a já věděl, že musim, ale že asi chćipnu, risk jsem poslední pokus a vono to nák vyšlo, ani nevím sám. Se staženým zadkem a duší už skoro na jazyku, aby se už už vypustila mezi ty červený ptáky, jsem stanul nahófe mezi svejma. A jak jsem ještě lez na ten vrchol, prosvištěl kolem Zlotě Korman, slítnul z tý vejšky a rozbil se, ale žil. Pak znova rána a klení, ale nakonec nák zasej vypšouk nahóru, nevím jak, asi kouzlem jakýms. I muj učitel byl potlučeněj, Gudlág Feliks, bylo to fakt krvavý, ten vejlet. A úplně z takovýho šutráku se vozvalo, ajť deme až nahóru, že to teda stojí za to. Byli jsme už nad mrakama a dost teda divný bylo, že ty mraky na druhý straně pod náma nebyly, nebyly tam někde a bylo vidět daleko. A tam na druhý straně v údolí hodně hluboko dóle jakejsi strůdl bytostí černejch a velkejch bytostí u cesty. A byla vidět i ta brána, co jsme skrzevá ní prošli sem do těch

fantasmagorickejších míst. Ale ještě něco bylo vidět. Skály zase jakýsi, s těma našema skálama hřebeňem spojený, a tam v těch skálách druhéj domek s modrým světlem. Bylo to teda dost daleko, ale vzduch byl zasej čistej, takže něco vidět šlo. A tak tam teda Nurni vyrazili, co taky jinýho, že jo?

Ten domek, to byla spíš sloupová rotunda, dost divná stavba teda, ale co tady nebylo divný, že jo? A tam soška člověka z mramoru a soška to modře zářící z takovýho kamene v rukách, a Bolbuch řek: Tak to berem. Tak jsme to vzali, Zemikosa Zoltar teda, šutr to byl studenej a zářivej vlastním světlem. A už to měl v pinglu. Vopustili jsme sloupovej chrám-domek-rotundu, vlastně ujel pod nohama i s těma skálama a sochou, najednou to všechno nebylo, jen modrá louka a v dálce ta brána. A ze stran se rozeběhly ty černý postavy, ty bytostě, a bylo hned jasný, že jim nejde vo mír v duši. Tak jsme začali fofrovat, zdrhat jako vo život, každej vo ten svůj a za sebe. Co taky jinýho bez vojvody a příkazníka. Stih jsem to jen tak tak, ponivač mám dlouhý hňapy,takže víc nevím. Proklouz jsem bránou a cejtil černej dych v zádech, ale najednou jsem dřepěl u toho barbařiho vohně a kolem mě mí pardi pohledem nepřítomný. Jen když někdo proklouz, tak se začal hejbat a poplašeně civět, ale dlouho neproklouz nikdo. Pak už jo. Jo, a z Gudlága Felikse vystříkla krev a zhroutil se na zem, asi mu tam na druhý straně došel dech, ale Zemikosa, co už byl při smyslech, na něj skočil a něco do něj chlístal. Zatím Haakon řek, že jsme byli v transu pět hodin, což znamená, že tam u Saarnanty jsme byli tak dlouho, mně to teda nepřišlo, ale nedivím se ničemu. Voheň byl vopravdu skoro vyhaslej a jasně že byli pryč i barbaři, i ten jejich šaman, co nám dal dejchnout z lulky a všechno vlastně způsobil. A nakonec se Gudlág Feliks sebral na nohy a řek, že umřel. Což jsem byl strašně šťastnej, teda né že umřel, ale že právě nakonec neumřel. I když kdo ví, co ho za to neumření ještě potrefí. Tydle věci totiž vůbec nejsou jen tak. Rahem Al se nudil a zaběhl teda za tím šamanem, co nás nechal u vohně samotný a co to všechno schválně přivodil, a když se vrátil, tak řek, že ten šaman řek, že jsme my, Nurni, měli teda velký štěstí ohledem toho slona, a že si hlavně musíme správně vyloužit jeho slova. Což teda podle máho bude hodně těžký. Prostě vořech, prostě úvaha. Protože ty jeho slova, to byl blábol. Ještě se zmínil ten šaman, že ta socha člověčí s šutrem zářivým by moh teda bejt nějaký Pašangači. Vlastně pašangači spíš bude ten šutr, ponivač Saarnanta asi chce, abysme pašangačiho dali tomu šamanovi. Jenomže pak to Rahem Al převyprávěl znova a vypadalo to zase, že Pašangači není ten šutr, že šutr je šutr co

chce Pašangači, a Saarnanta s tím nemá nic společnýho. A Pašangači je bůh, kterej vypadá trochu jako ta socha, je to bůh co se ztratil, a tímhle viděním chce, abysme mu toho Pašangačiho přinesli. Vlastně šutr přinesli, už jsem z toho tumpachovej, a šaman je jenom vykládá vobrazu. Jo a ty černý bytostě do těch saarnantskejších vobrazů vůbec nepatřily, vobrazy toho slona, co se nám vyjevily skrze šamanský hulení, to byly zlo. Ten vobraz byl totiž prej nakaženej zlem, a to nesporně. Sice úvaha šamanská, ale asi fakt. Jak jinak si vysvětlit blábol.

Takže Nurni si schovali pašangači pro Pašangačiho v Zemikosově pinglu a doplnili koně, směněný za chlast a dýky rezivý, a Dolbich Swen řek, že na cestu vyrazíme ráno. Zemikosa Zoltar pravil, že by rád prohlídnul Gudlága Felikse skrzeva tu jeho smrt, skrzeva jeho řít, kde je prej nejlip vidět pravej stav věci. A vzal si na to brejle, ponivač Vesta Otakáro mu odmít pučit okulus, což je nástroj na tydle věci, teda trubka plná zvětšovacích skel. Takže teda jediňě brejlema. Navrh jsem, ať vypije volej, že to lip bude ven a beze zbytku, a jestli je v něm něco zlýho, tak to vyletí i stím dobrým jako po másle. A von teda že jo, a vypil ten volej a Nurni uzavřeli sázky, jak rychle se pravda ukáže. A pravda se ukázala fakt hodně rychle, že jsem nevěřil, že je to tak rychle možný, takže jsem sázku prohrál. Gudlág Feliks skoro vybuchnul a Zemikosa Zoltar s těma brejlema řek, že je asi čistej, že to zlý venku není a vevnitř možná taky ne, ale von že má teda zamazaný brejle.

A ráno Vragadorem

A ráno cesta dál pláňěma, vlastně Vragadorem. Pláně se tady nahůře menujou Vragador, je to v mapě napsaný, co má Dolbich Swen. Spíme v horách, a dál. Na nebi veliký ptáci a jeden z nich v zobanu něco vobrovskýho, jako krysu, ale tak obluďně vobrovskou, že je fakt vobludná. Divný zvíře s holým vocasem. Fúj. A pak večer a zase dál. A pak zase zkrvľá řeka, a zase poděl ní několik dní. Pak skupina barbarů.

Pak teda skupina barbarů skoro třiceti, ten včele vokráslenej na hlavě lebkou zvířete velkého. Všichni do jednoho potetovaný a volebkovaný lebkama i lidskejma, to nebylo nutný nějak zvlášť se doptávat ohledem toho, že to bylo jasný, a náčelník jejich u pasu ještě jednu pověšenou, ale fakt vobrovskou, snad zlobří. To není úvaha, to někdo řek. Myslíl jsem nejprv, že je bobří, ale špatně jsem jenom slyšel. Bobr by to musel bejt totiž nehoráznej, ale po tý kryse v zobanu vorla bych se asi málo divil.

Takže ale zlobří. Zlobř je něco jako kroll, napůl jako já, říkali Nurni, co to už někde viděli. A tydle barbaři už vůbec nemluvili po našem, ale po jejich, bylo to jak chrčení, ale měli s sebou jednoho, co sice nerad, ale vobčas něco i přeložil. Takže chtěli dary a dostali je, ponivač nikdo se prát nechtěl, to je jasný. A po poledni už sami v pláních narazili jsme na vobrovský krávy, tak Dolbich Swen pro dnešek další cestu zapích. A byl lov a stahování a porcování a pečení. Večer byl dobrej a hojněj.

A ráno zase dál, už to pár dnů bylo úmorný dost hodně, až jsem si říkal, co že to tady vůbec vlastně dělám a proč jsem se semka prsk. Ale to vim moc dobře, že jsem se semka prsk kvůlivá Wyndredce, teda ohledem ní, ponivač vo prachy tady jde především. Ale že to bude takhle hrozný, to jsem tenkrát doma netušil a asi ani Wyndred, ponivač kdybysme voba tušili, asi bysme zvostali u těch jablek. A kdyby to tušil aspoň jeden z nás, asi by to taky skončilo u těch jablek. Jenomže ohledem toho, že nikdo netušil, u jablek to neskončilo a já jsem ted'konc prsklej tady v tý hrůze. A furt ty pláně celej den a pak ta mlha, mlha jak mlíko, co se linula vod severního východu. Tam někde musí bejt hřezno tej mlhy, a to teda hřezno fakt vobrovský. Nejspíš ta Krysí bažina, co leží mezi náma a pašangačiovou zemí bohů, ta bažina, co je načmarorysaná v mapě Dolbicha Swena.

A pak další den, to už vopravdu v bažinách. Nurni jak husy za Dolbichem Swenem, mokro a bláto, slatiště a rumiště a mokřadiště, prostě plno hnusnejch věcí nesmyslně dohromady, no hrůza, už ani neřeším, kam šlapu. A hlavně po čem a v čem. A taky hledáme nějaký jmeli a lišejník, vůbec netušim proč, asi kvůlivá někomu, kdo po takovejch bejlinách prahne. Zemikosa Zoltar. Ten prahne po čemkoli, co by moh mít. Po polodnu štrádování po bažinách, kdy už každej měl toho bahna plný zuby, rozhod vojvoda Dolbich Swen skrze Haakona Jednovokýho najít aspoň trochu suchej plac a rozbit ležení. Bylo těžký vůbec najít dost souchotin, aby bylo možný zapálit voheň a udržet ho do rána. Ale navečir už bylo všechno jak má bejt. Byl jsem strašně unavenej. Tak strašně unavenej, že jsem se slik a zalez do houní. Ještě předtim jsem zalit myšlenkou k Wyndred a uložil své věci do jedinýho sucha, který mi zbylo ohledem těch bažin, a teda do navlhlýho sucha v báglu. A ohledem tý blátivý a vlhký noce přede mnou jsem pomyslel eště na to, že musím vydržet. Vydržet kvůlivá těm ťm věcem, co chci nebo co chci, páč Wyndred chce. Takže musím vydržet, abysme si vydobyl méno a peníze. A naučil se bít jako tata. To teda hlavně. Takže úvaha. Dobrou

noc.

Griffin

Nalezeno v obecní strouze

Začal nový školní rok a, bohům žel, řídící školy Griffin Linfalas už výuku nikdy nepovede. To, že učitel zemřel zároveň se začátkem školy na srdeční selhání, nemůže být náhoda. Souher mnoha dalších okolností je tolik, že z nich jasně jako stopa v písku vystupuje smutný příběh o dvou rodinách, navzájem spřízněných velkým mužem Liscannorské historie. Rodinách, které žijí z bohatého majetku, nahromaděného dnes již mrtvými muži; rodinách, jejichž členové nemají žádnou motivaci, žádné zaměstnání, žádné potřeby starat se. Rodinách, které by jako sůl potřebovaly rozvážné muže. Jenže ti mužové jsou dávno mrtví. Členové těch rodin nejsou zlí - jsou čestní a poctiví, jsou to vážení občané. To jen čas a zahálka a malichernost semlely události tak, že vše skončilo tak nešťastně.

Aby si člověk uvědomil všechny souvislosti a příčiny smutného konce řídícího Griffina, je nutné se ohlédnout nazpět do školního roku 1074/1075. Tehdy k Moskytovici dvojčatům Thirien, Dolianě a mladšímu Krochtovi nastupuje do školy dcera řídícího. Obě Moskytovici děvčata, která až dosud měla za terč svých dětských špilců mladšího bratra, dostávají náhle nové impulsy v podobě Sylwany. Přirozené dětské soupeření přerůstá v nezdravou řevnivost. Dvojčata jsou ve výuce více než zdatná, známkami Sylwanu předstihují. Ale podezíravost na nadřžování a protěžování tam neustále je. Sylwana ztrácí jakékoli přirozené dětské přátele. Její sestra je už ve věku, kdy je skoro pozdě na poohlížení se po nápadnicích, ta jí pomocná být nemůže. Tak plynou léta výuky, kdy se Griffin svou osvědčenou učitelskou autoritou a umem snaží stírat bujnost dětských myslí. Domnívá se, že se to všechno nějak srovná. Skutečně se zdá, že děti z toho vyrastou. Celá tahle situace zdánlivě vrcholí a uzavírá se roku 1077, kdy obě dvojčata končí docházku. Thirien, která je jinak s prospěchem výborná (a je na to až nekriticky pyšná), dostává bajli z tělopružby. Toto "rozloučení" s řídícím školy bere pochopitelně jako schválnost a nespravedlnost, jako potvrzení toho, že řídící si na ni zasedl, neboť ona je přece lepší než ta pitomá elfka. Jenomže někdo je dcerou řídícího, že. Tohle v Thirien už zůstane, pocit křivdy a nesplacených úctů. Dát někomu sardel z tělopružby na závěr! Copak ona může za to, že je

trochu silnější??? Zřejmě nespravedlnost! Jak bylo řečeno, je to zdánlivý konec příběhu, ale přeci jen se jeho tenká nit odvíjí dál, a to prostřednictvím Eowyn Moskytové, sestřence dvojčat, která nastupuje docházku hned po prázdninách 1077. A hlavně dalším rokem nastupují do školy Gawiana a Yarian, bratranec a vlastní sestra dvojčat. Naočkovány dvojčaty, vytváří si ve škole titů vlastní prostor a pravidla. Se Sylwanou vedou naoko tiché soupeření, ale za hlavního protivníka je jim staršími členy rodinné party vštěpován řídící Griffin, jako osoba nespravedlivá a krutá. Nejasně zformovaná (přesto jim cíleně vštěpená) dětská averze vůči pedagogovi přeroste postupně ve zlostilost, která se jen stěží dá nazvat dětským zlobením. Dokud je ve škole Sylwana, jakžtakž to jde, hrany se dočasně obrousí. Ale děti rostou a na začátku školního roku 1082/83 se drzost a raubířství utrhnou ze řetězu. Sylwana vyšla školu a Griffin už není nejmladší. Jedno nebo dvě děti, zlobící samostatně, by dokázal srovnat do patričních mezí. Ale tři zorganizované raubíře, kteří mu dávají najevo své pohrdání, kteří zavrhnou všechno, co se jim snaží vštěpit, to je na něj příliš. Griffin začátek roku, kdy na něj děti vrhnou rozjivené po parném létě, nemá šanci zvládnout a se začátkem výuky jej trefuje šlak.

V rodinách Moskytovic děti zavládne po úmrtí Griffina a zjištění skutečného stavu věcí zděšení. Zděšeny jsou důsledky svých činů samozřejmě všechny děti, které byly svědky učitelova skonu. Přes všechna léta doutnající zlosti je smrt řídícího příliš silný mehaj. Ale na výčitky nebo tresty není prostor, tím se nic nevyřeší. Obě matky dětí se rázem snaží urovnat poměry mezi potomky, neboť je jasné, že v rodinách v posledních letech citelně chybí mužská ruka. Krochta, který, ač byl v dětství ve vleku starších sester, už je ve věku, kdy se z něj stává osobnost, a v dané situaci nemá žádnou vinu. Sám má zájem na dalším studiu, a je proto zapsán na univerzitě v Nurnu. Ale u dvojčat je situace neudržitelná. Jsou proto urychleně uklizena do zařízení v Rozkolci, aby nejitřila situaci v obci. Protože při náhodném setkání s dcerami Linfalasovými by asi nebylo možné jim beze studu pohlédnout do očí. Snad čas rány zahojí a Thirien a Doliana se budou moci vrátit do obce a žít zde bez pocitu viny. Malé děti navštěvující školu je pochopitelně nutné chránit, proto nelze udělit žádné tresty. Vinna je totiž v tomhle případě zanedbaná výchova, absence kladných mužských vzorů a dětská neuváženost. Lze jen doufat, že nový řídící školy bude mít lepší osud a že se mládež v obci bude odtěď vyvíjet v lepší morálním světle. Tento příběh budí do budoucna mementem.

Skalla	
Vážený starosto, Předem tohoto otevřeného dopisu uvedu několik historických faktů: 3.5.1072	Do nurnské družiny vstoupil alheimský kouzelník Worrel Sovák
13.6.1072	Worrel přežil první výpravu, ubytoval se v hostinci u Hrocha a ve chvílích klidu studoval s Lili Hopkalem skřetí jazyk
5.12.1072	Worell vyvolává jakéhosi „homunkula“ a poprvé tak ukazuje, kterým směrem hodlá zaměřit své studium magie
17.1.1074	Worrel „oživuje“ mrtvého trolla – pohybuje se a reaguje na pohledy, i když vůbec nemá hlavu
19.2.1074	Worrel opět oživuje trolla
1.4.1074	Další dva oživení trollové
27.5.1074	Worrel oživuje i dvě zmrzlé děti
4.2.1075	Worell zvolen vůdcem družiny. Zkouší většit budoucnost pomocí kaminků, mušlí a ulit
8.7.1076	Worell proklíná dům ve městě Kostenec
Jaro 1077	Worell staví Skallu
3.5.1077	Worell umírá v boji s velitelem elfích vojáků
10.6.1077	Milo Pelíšek a Jakub Pozlátko kupují Skallu
20.7.1078	Jakub Pozlátko umírá v boji s obřím pavoukem
19.9.1078	Milo Pelíšek do domu přivádí manželku
11.4.1079	Milo Pelíšek umírá v boji s obřím pavoukem
21.2.1080	Běla Pelíšková po dvou měsících od narození umírá, její matka dům odprodává obci
25.2.1080	

Dům kupuje elf Haakon Helmgaard
1.2.1081
Haakon je rozmáznut skalním trollem
10.12.1081
Dům kupuje Swen Dolbich
06.07.1082
Swen je zastřelen elfem

Z výše uvedeného seznamu je myslím zjevné, proč píší tento dopis. Domnívám se, že Worrel, kterého zjevně od jeho příchodu do družiny fascinovala ta nejtemnější zákoutí magického umění, se při svém odchodu na jih pokusil svůj čerstvě dokončený dům zabezpečit. Zřejmě vyvolal pomoci temné alheimské magie nějakého pavoučího démona. Jak je známo ostrovní elfové nemívají zábrany a celkově je jejich morální profil nesrovnatelně horší než vysoký standard elfů v Říši. Worell byl na výpravě zabit elfím vojákem. Démon se pak začal mstít každému, kdo si Skallu koupil. Nejdřív použil pavouky, kteří v rozmezí devíti měsíců zabili oba další majitele – Jakuba Pozlátka a Mila Pelíška. Dalším majitelem se stal alheimský elf Haakon, kterého vzápětí rozmáznul obr. Poslední tragickou událostí se Skallou spojenou je zatím smrt Swena Dolbicha, kterého odstřelil otráveným šípem elf Naříkač. Tady se elfi element dokonce spojil s jedem, který odkazuje na pavouky. Jak potvrzují vzpomínky pamětníků, všechny tyto útoky přišly náhle a dotyční vůbec neměli šanci uniknout.

Nejsem jediný, kdo má o Skalle podobné mínění, o čemž koneckonců hovoří reakce družiníků ve chvíli, kdy jsi prodej dražby navrhnul. Ač jsem se schválně do debaty nezapojil, tak nejjeden mluvil o prokletém domě. A když jsem se jednou zeptal Al-Rahema, jestli by ji nechtěl koupit, tak odpověděl, proč bych si kupoval prokletý dům?

Sám uvažuji o stavbě domu a založení rodiny ve Vaší krásné obci, ale dokud se v ní budou pohybovat vražední démoni, tak si to dvakrát rozmyslím. Tento dopis jsem začal psát hned po našem návratu ze západního kontinentu a chtěl jsem tě v něm požádat, abys prokletý dům zbořil. Stalo se, ale něco co by mě ve snu nenapadlo, našel se další bláhový dobrodruh, který neodolal jeho ladným tvarům. Tím možnost zboření padla, ale stejně bych tě rád požádal o povolání zkušeného vymítače z královského města, který by alespoň do celé záležitosti vnesl jasno.

S úctou
Skyreš Měchuřina
U Hrocha, Liscannor 16. 7. 1083

Milý Skyreši!

Milý Skyreši!

Děkuji ti za krásně zpracovaný výčet událostí ohledně skally z posledních let i za tvůj rozbor jejich příčin. Mám radost, že tvá snaha pramenila ze zájmu o blaho obce a jejích obyvatel. Věř, že i já sám jsem byl toho názoru, že bude nejlepší dům s tak špatnou pověstí prostě strhnout, a půdu důkladně posypat soli. V tomto smyslu jsem vyhlásil, že je skalla volná a očekával, že od ní budou všichni dávat ruce pryč, tak, jako Al Rahem. K mému úžasu se však budovy ujal Zoltar a hodlá ji využívat. Jsem toho názoru, že každý jest strůjcem svého štěstí a jsem si také vědom, že je-li někdo v obci, kdo má zkušenosti s démony a temnými silami obecně, je to právě Zemikosa. Je tedy nejkvalifikovanějším k tomu, aby se s prokletím onoho domu vypořádal, a dost možná (ale to je jen moje domněnka) budovu zakoupil PRÁVĚ PROTO, že je prolezlá démony, kletbami a jiným neřádstvem. Nad tím, k čemu mu to bude, se neodvážuji vůbec uvažovat, ale nehodlám mu zasahovat do jeho záměrů, pokud nebudou ohrožovat zbytek obce.

Jelikož jsem z tvého listu zaznamenal touhu po vlastním bydlení, mohu ti doporučit, aby ses obrátil na rodinu Peškových. V jejich majetku je i nyní opuštěné hrázdné stavení čp.8, shodou okolností přímo naproti zmíněné skalle. Tento dům je stavěný podle hobitích měřitek a mohl by ti vyhovovat. Také v majetku Moskytových je momentálně nevyužívaný dům, čp.26. Ten je ovšem poněkud větší. Zkus se obrátit na obě zmíněné rodiny, jestli by nebyly ochotny ti nemovitosti odprodat, případně pronajmout.

Měj se dobře
Bolbuch, starosta

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke*